

Ο απαραίτητος αφελληνισμός των τραπεζών

14^η Απριλίου 2013

Οι τραπεζίτες μας πασχίζουν να μας πείσουν ότι τα συμφέροντά τους ταυτίζονται με τα συμφέροντα του ελληνικού λαού. Ότι αν εκείνοι απωλέσουν την διοίκηση των τραπεζών, και τις πλειοψηφίες στα ΔΣ που τους εξασφαλίζουν μεγάλη πολιτική και οικονομική εξουσία επί της κοινωνίας, η κοινωνία θα υποφέρει. Εδώ γελάμε, αγαπητέ αναγνώστη!

Όταν οι τραπεζίτες «μας» είχαν αμύθητα κέρδη εις βάρος της ελληνικής κοινωνίας (στην βάση πακτωλού δανείων πάσης φύσης, υπερβολικών αποκλίσεων επιτοκίων δανεισμού και καταθέσεων, δανείων που έδιναν στους εαυτούς τους για να παίζουν χρηματιστηριακά παιχνίδια, υπερ-έκθεσης στα κρατικά ομόλογα τα οποία τους απέδιδαν μεγάλα κέρδη πριν το PSI, έκθεση νοικοκυριών σε στεγαστικά δάνεια εκφρασμένα σε ελβετικά φράγκα κτλ), τα κέρδη τους ήταν «κτήμα» τους και οι ζημίες των υπόλοιπων δεν τους ενδιέφεραν. Τώρα που πτώχευσαν, μαζί με το κράτος με το οποίο είχαν διαπλεχθεί, διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους ότι ο πτωχευμένος φορολογούμενος πρέπει να δανείζεται υπέρογκα ποσά από τον γερμανό φορολογούμενο ώστε οι «κύριοι» αυτοί να παραμένουν κύριοι των τραπεζών που πτώχευσαν υπό την ανόητη διοίκησή τους.

Τρία χρόνια τώρα, και βάλε, ο θανατηφόρος εναγκαλισμός ενός πτωχευμένου δημοσίου και των πτωχευμένων τραπεζών, υπό το όλο και αυξανόμενο βάρος της μνημονιακής ύφεσης, οδηγεί την πατρίδα στην μαράζωση. Όμως οι τραπεζίτες επιμένουν: ο φορολογούμενος πρέπει να στραγκαλιστεί κι άλλο ώστε εκείνοι να παραμείνουν τραπεζίτες. Νομίζω ότι ήρθε η ώρα να πούμε ένα «όχι» στους «κυρίους» αυτούς.

Δυστυχώς το «όχι» δεν το είπαμε εμείς, καθώς οι πολιτικοί που ψηφίζουμε δεν έχουν το ηθικό ανάστημα να τους το πούνε - βλέπετε τους χρωστούν πολλά και θέλουν να τους χρωστούν ακόμα περισσότερα στο μέλλον! Το «όχι» φαίνεται να το είπε, για δικούς της λόγους ίσως, η... τρόικα. Και πολύ καλά έκανε (απορρίπτοντας την επαίσχυντη συγχώνευση Εθνικής και Eurobank). Όμως, όπως γνωρίζουν και οι πέτρες, η τρόικα έχει συμφέροντα που κάθε άλλο ταυτίζονται με αυτά του ελληνικού λαού. Ήρθε η ώρα το «όχι» στους τραπεζίτες να το πούμε εμείς, η Βουλή μας, η κυβέρνηση μας.

Για να συμβεί όμως αυτό πρέπει πρώτα να κατανοήσουμε κάτι πολύ απλό, το οποίο κατόπιν να μην μπορούν να το διαστρεβλώσουν (πετώντας στάχτη στα μάτια μας) οι πολιτικοί που πολύ θέλουν να κρατήσουν ζωντανή την αγαστή «συνεργασία» τους με τους πτωχευμένους τραπεζίτες μας: *Οι τράπεζες πτώχευσαν, οι έλληνες ιδιώτες δεν δύνανται να τις τροφοδοτήσουν με τα κεφάλαια που χρειάζονται, και το δημόσιο με την σειρά του, πτωχευμένο ον, αδυνατεί να δανειστεί εκ μέρους τους.*

Οπότε, δύο είναι οι εναλλακτικές μας: Η μία είναι η έξοδος από το ευρώ και η εθνικοποίηση των τραπεζών. Η άλλη, που προτείνω, είναι να περάσουν οι τράπεζες στον μόνιμο μηχανισμό στήριξης (ESM) ο οποίος θα τις εξυγιάνει και, κατόπιν, θα τις εκποιήσει κατά το δοκούν, πουλώνοντας τις σε ιδιώτες – έλληνες ή ξένους δεν έχει καμία σημασία.

Θα μου πείτε: Γίνεται ανάπτυξη χωρίς ελληνικές τράπεζες;
Θα σας απαντήσω: Γίνεται ανάπτυξη με τράπεζες-ζόμπι;

Καλύτερα να πάψουν να είναι ζόμπι κι ας είναι ξένες. Όσο για την αναπτυξιακή πολιτική του ελληνικού κράτους, απελευθερωμένο από τον νταλκά των τραπεζιτών, το κράτος μας μπορεί να ιδρύσει μια νέα επενδυτική τράπεζα η οποία να διαχειρίζεται κεφάλαια που προκύπτουν από την ενοικίαση, ακόμα και την πώληση, ανενεργών περιουσιακών στοιχείων, με την συμμετοχή της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και, ίσως, νέων επενδυτικών σχημάτων που θα είναι διατεθειμένα να ενεργοποιηθούν αφού το ελληνικό δημόσιο πετάξει, ως ωφείλει, στον Καιάδα τους πτωχευμένους τραπεζίτες.

Βέβαια, για να γίνουν αυτά εμείς όλοι πρέπει να δώσουμε στην πολιτική ηγεσία να καταλάβει ότι δεν θα έχει μέλλον αν συνεχίσει να θέτει στην υπηρεσία των πτωχευμένων τραπεζιτών τα τελευταία αποθέματα δυναμισμού της κοινωνικής μας οικονομίας.